Theater

do 19.11.26
CC Strombeek

Zeg me hoe het moet

De Nwe Tijd

Suzanne Grotenhuis en Freek Vielen zijn samen theatergezelschap De Nwe Tijd en al meer dan 20 jaar vrienden. Voor deze voorstelling duiken ze in hun persoonlijke geschiedenis en staan ze met een rugzak vol oud zeer en goede herinneringen samen op het podium.

"Wat als we besluiten bij elkaar te blijven? Wat als we er radicaal voor kiezen om ons niet terug te trekken in ons eigen gelijk, maar telkens weer te zoeken naar wat ons bindt?"

Twee vrienden kunnen niet langer met, maar ook niet zonder elkaar. In een ultieme poging hun vriendschap te redden, gaan ze op zoek naar de oorsprong van hun strubbelingen en naar manieren om die te overwinnen. Of in ieder geval te begrijpen.

Want hoe komt het dat je zo hard kan botsen met iemand die je juist zo graag ziet? Hoe ver moet je uit je eigen comfortzone stappen om de ander te begrijpen? En wil je dat wel?

'Zeg me hoe het moet' is een grappige, ongemakkelijke en intense zoektocht naar verbinding en oprechtheid. Voor alle vrienden die niet snappen waarom ze elkaar soms niet kunnen uitstaan, voor alle kinderen die niet langer met hun ouders spreken, voor alle koppels die twijfelen tussen breken of blijven zoeken naar manieren om toch samen door te gaan.

Van en met Suzanne Grotenhuis en Freek Vielen | **Dramaturgie, tekstbijdrage en eindregie** Wannes Gyselinck
Artistiek advies Lineke Rijxman | **Muziek** Hendrik Lasure | **Decor en licht** Czeslaw de Wijs | **Licht** Emilie Poelmans
Techniek Tim van der Linden | **Technische ondersteuning** Sander Salden | **Coproductie** Perpodium

---

Duur voorstelling: 1u30

Liever ruzie maken en samen blijven dan elkaar vredevol niet meer te kennen. Dat lijkt de conclusie te zijn die Freek Vielen en Suzanne Grotenhuis trekken uit hun theatervoorstelling over vriendschappen en relaties. (…) Het gaat over hun vriendschap. Want let wel: zij vormen géén koppel, zij hebben elk hun eigen partner, kinderen. Grotenhuis en Vielen zijn al meer dan twintig jaar vrienden. Allebei Nederlanders in een buitenlandse stad, Antwerpen. Ze leerden elkaar kennen op de theateracademie, waar Grotenhuis voor acteren ging en Vielen de richting Woordkunst, meer kleinkunst, koos. Na hun studies namen ze samen met anderen het gezelschap De Tijd van Lucas Vandervost over. Als De Nwe Tijd droegen en dragen ze tekst hoog in het vaandel en brachten en brengen steeds meer persoonlijke verhalen met een maatschappelijke relevantie.

Zeg me hoe het moet is een persoonlijke voorstelling, waarin ze nog een andere voorstelling bedden. Theater in theater. Ze spelen niet alleen hun zoektocht naar vriendschap en verbinding, maar ook een theatertekst, zogezegd van een Ierse schrijver. Daarmee begint de voorstelling ook. Centraal op het toneel staan tafels vol champagne- en wijnglazen en dito flessen. Opzij staat een luchter op de grond. Het lijkt een decor voor relatiedrama's als *Who's Afraid of Virginia Woolf?* – waarin een koppel zich weer zal bezatten en waarin met het stijgende drankgebruik ook de relationele hatelijkheden zullen escaleren. Maar dit soort toneel gaan we nu niet moeten beleven/ondergaan.

Die ingevoegde voorstelling – met de symbolische titel 'De Klif' (voor Grotenhuis – even symbolisch – De Kloof) – gaat ook over een koppel, Dwight en Claire, dat in een vervallen buitenverblijf gasten verwacht. Er zijn spanningen tussen de twee, dat merk je, verwacht je ook, zeker na de openingszin: 'De wolken pakken samen. Ik vrees dat we regen krijgen.' Dwight/Freek, in het zwart, zal zich nog moeten omkleden om de gasten te ontvangen, Claire/Suzanne is getooid in een wijdse donkergroene jurk en blouse. Ze praten over hun gasten, over hoe ze die gaan ontvangen, over hun zelf is er wat gekissebis.

Maar dan stoppen ze, Freek vertelt wat de eigenlijke opzet van deze avond is, zijn zoektocht naar vriendschap. Maar Suzanne wilde dit stuk 'De Klif' (Kloof) brengen. Ze raken het niet eens en hun dramaturg, medetekstschrijver en regisseur Wannes Gyselinck (van De Hoe) roept tijdens het proces wanhopig uit dat ze de twee dingen dan maar samen moeten doen. We herkennen de speelstijl van De Hoe. Grotenhuis en Vielen stappen uit hun rol, geven commentaar op elkaars spel, discussiëren over theater, over acteren en interpreteren, spelen 'zichzelf'. En hebben het vooral over hunzelf. Dat alles in een warm spel, helder en overtuigend. (…)

En zoals het in alle relaties gaat, of het nu om liefde of om vriendschap gaat: het kan botsen. Mild, heftig, minzaam, verontwaardigd, of heel boos geven ze de vrije loop aan hun irritaties, verwijten, verzoeningen, ontreddering, gevoelens van eenzaamheid, hun hunkering naar waardering, hun ruzies ('of misschien is ruzie toch het woord niet'). In die zin is het stuk heel herkenbaar voor de toeschouwers.

Grotenhuis en Vielen vertellen over hun moeizame zoektocht. Hoe ze allerlei opdrachten vervulden, samen tangoles volgen, samen klussen, samen op relatietherapie gaan, samen met vormen improviseren (dat was het leukste) en zelfs samen een astroloog bezoeken. Dat laatste viel slecht. Het zorgt voor grappige en spitsvondige scènes. Allemaal echt? Dat doet er eigenlijk niet toe. Het klinkt geloofwaardig, en wij gaan mee in hun relaas.

De twee zijn zichzelf, of beter, ze spelen zichzelf. Want het blijft een spel, het blijft theater. Daar zijn de twee spelers zich heel bewust van. Alles ligt vast, de teksten zijn uitgeschreven, ze weten van elkaar wat de andere zal zeggen. Ook als ze de tekst kwijt zijn. (…) Daarna spelen ze ook nog gasten. Zijn dat eikels of niet? En vooral, wat vinden Grotenhuis en Vielen zelf van al die personages? Allebei lijken ze van elkaar te verwachten dat de ander zal zeggen hoe het moet.

Op het einde vloeien de personages van het theaterstuk samen met de Grotenhuis en Vielen van de zoektocht. De twee lijken 'voorlopig voor altijd met elkaar te zijn'. Ze hebben het einde van het stuk gehaald. Eindelijk kan er een glas cava gedronken worden. Dat zorgt nog voor verrassende mijmeringen.

Fragmenten uit recensie Tuur Devens, Theaterkrant.nl

Binnenkort

